



## Եղիշե Չարենց

### Փողոցային պճրուհին

#### ՇԱՄԻՐԱՄ

Նորից անմար կարոտով գգվանքների ու հրի՝  
Դու եկել ես տեսնելու քաղաքները Նաիրի:

Անհրապույր ու կանաչ քո աչքերը մեռելի  
Ցանկությունով հրահրված՝ անհագ վառվել են էլի:

Դու անցնում ես ու տեսնում քաղաքները հիմա այն,  
Որոնց տեղ խոտ էր բուսնում, երբ դեռ ապրում էր Արան:

Ա՛յլ է աշխարհը հիմա, ա՛յլ է հիմա Նաիրին,  
Ո՛չ մի արքա էլ չկա, որ չտրվի քո հրին:

Մտի՛ր ակունքը հիմա, մտիր թատրոնն ու կաֆեն՝  
Չազար արքա ու Արա կհանդիպեն ժպտադեն:

Ո՛չ վեճ է էլ հարկավոր, ո՛չ պատերազմ մահառիթ  
Արքաների համար նոր բավական է մի ժպիտ.

Միայն ակնարկ մի թեթև և կտրվեն նրանք քեզ,  
Քո հմայիչ ու անթև տարապանքներին հրակեզ:

Կգան մեկ-մեկ ու սիրով ու կտանջես նրանց դու  
Անհագ կրքի ու սիրո նիզակներով քո հատու:

Եւ այնպիսի՝ տարփանքներ նրանք կտան հիմա քեզ,  
Որ կամոքվի քո հոգին կարոտանքից սիրակեզ:

Բայց կլինի մի գիշեր ու հմայքով նաիրյան  
Կբարձրանա մշուշից մանկաժպիտ քո Արան:

Նորի՛ց հոգիդ անսփռի կարոտանքով կվառվի  
Ու սարսափով մի անօգ նորից կելնես դու կովի:

Եւ որպէսզի չտրվի նա ախտաժենտ քո հրին  
Ոտքի կելնեն նրա հետ հագարամես Նայիրին:

Եւ դաշտերում Նայիրի կպարտվի նորից նա,  
Կնահանջե գորքը հետ, երկիրը քեզ կմնա:

Նա կմեռնի, որպէս գոհ բայց չես հաղթի դու նրան.  
Գառն է խորհուրդը սիրո, շամբշոտաշուրթ Շամիրամ:

1920

---